Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 28ης Μαρτίου 2017*

«Πρόσβαση στα έγγραφα — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα σχετικά με διαδικασία εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού — Άρνηση προσβάσεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου — Εξαίρεση που αφορά την προστασία των σκοπών επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου — Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον — Διαβούλευση με τρίτους — Διαφάνεια — Παράλειψη εμπρόθεσμης απαντήσεως σε επιβεβαιωτική αίτηση»

Στην υπόθεση T-210/15,

Deutsche Telekom AG, με έδρα τη Βόννη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους A. Rosenfeld και O. Corzilius, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από την J. Vondung και τον A. Buchet, στη συνέχεια, από τους F. Erlbacher, P. Van Nuffel και A. Dawes,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Φεβρουαρίου 2015 με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας για παροχή προσβάσεως σε έγγραφα που αφορούν διαδικασία σχετικά με κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης με αριθμό αναφοράς COMP/AT.40089 – Deutsche Telekom,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen, πρόεδρο, A. M. Collins και V. Valančius (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: S. Bukšek Tomac, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 27ης Οκτωβρίου 2016,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Με απόφαση της 25ης Ιουνίου 2013, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διέταξε τη διενέργεια ελέγχου στις εγκαταστάσεις της προσφεύγουσας, Deustche Telekom AG, κατά το άρθρο 20 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1).

2 Κατά την εν λόγω απόφαση, η Επιτροπή διέθετε πληροφορίες ότι η προσφεύγουσα «[ενδέχεται] να κατείχε δεσπόζουσα θέση σε μία ή περισσότερες σχετικές αγορές όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών συνδέσεως με το διαδίκτυο» και «ενδέχεται να εφάρμοζε πολιτική που [περιόριζε] και/ή [υποβάθμιζε] την ποιότητα των υπηρεσιών συνδέσεως με το διαδίκτυο εντός του ΕΟΧ» με συνέπεια «να δημιουργηθεί ανταγωνιστικό μειονέκτημα σε ανεξάρτητους παρόχους περιεχομένου και/ή εφαρμογών στο διαδίκτυο».

3 Από τις 9 έως τις 11 Ιουλίου 2013, η Επιτροπή προέβη σε έρευνες στις εγκαταστάσεις της προσφεύγουσας.

4 Με ανακοινωθέν Τύπου της 3ης Οκτωβρίου 2014, η Επιτροπή γνωστοποίησε την απόφασή της να περατώσει την έρευνά της για τις πρακτικές ορισμένων ευρωπαϊκών οργανισμών τηλεπικοινωνιών στις αγορές υπηρεσιών σύνδεσης με το διαδίκτυο και δήλωσε ότι θα συνεχίσει να εποπτεύει τον τομέα αυτόν.

5 Στις 7 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτημα προσβάσεως στα έγγραφα του φακέλου της Επιτροπής κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), και του άρθρου 27, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1/2003.

6 Με έγγραφο της 14ης Οκτωβρίου 2014 και με ηλεκτρονικό μήνυμα της 23ης Οκτωβρίου 2014 προς την Επιτροπή, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι το αίτημα προσβάσεως αφορούσε το σύνολο των εγγράφων του φακέλου της διαδικασίας για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης με αριθμό αναφοράς COMP/AT.40089 – Deutsche Telekom. Εξάλλου, με το εν λόγω ηλεκτρονικό μήνυμα, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι το αίτημά της μπορούσε να θεωρηθεί ως αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001.

7 Με έγγραφο της 13ης Νοεμβρίου 2014, η Επιτροπή απέρριψε την αρχική αίτηση της προσφεύγουσας. Διέκρινε, προς τούτο, δύο κατηγορίες εγγράφων: αφενός, τα εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής, για τα οποία αρνήθηκε την πρόσβαση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σχετικά με την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, και του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του ίδιου κανονισμού, σχετικά με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, και, αφετέρου, τα έγγραφα που ανταλλάχθηκαν μεταξύ της Επιτροπής και των ενδιαφερομένων, για τα οποία αρνήθηκε την πρόσβαση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

8 Με έγγραφο της 26ης Νοεμβρίου 2014, η προσφεύγουσα υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001.

9 Με έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2014, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι χρειαζόταν παράταση της προθεσμίας απαντήσεως μέχρι τις 19 Ιανουαρίου 2015. Στις 19 Ιανουαρίου 2015, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δεν μπορούσε να αποφανθεί επί της αιτήσεώς της εντός της ανακοινωθείσας προθεσμίας και ότι θα της απέστελλε απάντηση το συντομότερο δυνατό.

10 Με απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 2015 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση της προσφεύγουσας, αλλά, προς στήριξη της αποφάσεως αυτής, επικαλέσθηκε διαφορετική νομική βάση από εκείνη που είχε προβάλει με την απάντησή της στην αρχική αίτηση.

11 Καταρχάς, όσον αφορά την εξαίρεση για την προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων, η Επιτροπή επισήμανε ότι η εξαίρεση αυτή δεν είχε πλέον λόγο υπάρξεως, εφόσον η τελική απόφαση είχε ληφθεί στις 3 Οκτωβρίου 2014 στη διαδικασία για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης COMP/AT.40089.

12 Ακολούθως, η Επιτροπή επικαλέσθηκε, κατ' ουσίαν, την εξαίρεση για την προστασία των εμπορικών συμφερόντων και, βάσει αυτής, αρνήθηκε την πρόσβαση, αφενός, στα εσωτερικά έγγραφά της και, αφετέρου, στα έγγραφα που αντάλλαξε με τους τρίτους.

13 Όπως έγινε δεκτό από τους διαδίκους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η διάκριση αυτή μεταξύ εσωτερικών εγγράφων και εγγράφων που ανταλλάχθηκαν με τρίτους, ναι μεν δεν κατέστησε ευκολότερη την εκδίκαση της υποθέσεως από το Γενικό Δικαστήριο, πλην όμως στερείται σημασίας εν προκειμένω, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή εφάρμοσε το τεκμήριο για το σύνολο των εγγράφων του φακέλου της διαδικασίας.

14 Τέλος, και βάσει του ίδιου γενικού τεκμηρίου, η Επιτροπή επικαλέσθηκε την εξαίρεση σχετικά με την προστασία του σκοπού έρευνας που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 για το σύνολο των εγγράφων που αφορούσε η αίτηση, χωρίς ωστόσο να προβεί τη φορά αυτή σε διάκριση μεταξύ των εσωτερικών εγγράφων της και των εγγράφων που αντάλλαξε με τρίτους.

15 Συναφώς, η Επιτροπή προέβαλε ότι, κατ' αναλογία προς τη νομολογία στον τομέα των συμπράξεων, υφίστατο ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών θα έθιγε, κατ' αρχήν, την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των συγκεκριμένων επιχειρήσεων και την προστασία των σκοπών έρευνας και ότι είχε, επομένως, δικαίωμα να αρνηθεί την πρόσβαση στα έγγραφα που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο που δημιουργήθηκε για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης, χωρίς να απαιτείται να προβεί σε εξατομικευμένη εξέταση καθενός από τα έγγραφα που περιλαμβάνονται σ' αυτόν.

16 Τέλος, έκρινε ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν αποδείκνυε την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος που να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των εγγράφων και, ως εκ τούτου, απέρριψε την επιβεβαιωτική αίτηση.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Απριλίου 2015, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

18 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

19 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

20 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, επτά λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αφορούν, ο πρώτος, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, καθώς και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, ο δεύτερος, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, ο τρίτος, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, ο τέταρτος, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, ο πέμπτος, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001, ο έκτος, παράβαση του άρθρου 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και της υποχρεώσεως διαφάνειας που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και, ο έβδομος, παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001.

21 Πρέπει, εισαγωγικά, να κριθεί εάν πρέπει να αναγνωριστεί η ύπαρξη ενός γενικού τεκμηρίου όσον αφορά αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα που περιλαμβάνονται σε διοικητικό φάκελο με αντικείμενο κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης.

Επί της υπάρξεως γενικού τεκμηρίου όσον αφορά αίτηση προσβάσεως σε έγγραφα που περιλαμβάνονται σε διοικητικό φάκελο με αντικείμενο κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης

22 Δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, κάθε πολίτης της Ένωσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε κράτος μέλος έχει δικαίωμα προσβάσεως σε έγγραφα των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης, με την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που καθορίζονται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Σύμφωνα, ιδίως, με το δεύτερο εδάφιο της ως άνω διατάξεως, οι εν λόγω αρχές και προϋποθέσεις καθορίζονται μέσω κανονισμών από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία αποφασίζουν με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία.

23 Επί της βάσεως αυτής, ο κανονισμός 1049/2001 έχει ως σκοπό να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, προβλέποντας, όπως προκύπτει ιδίως από το καθεστώς εξαιρέσεων του άρθρου 4, ορισμένους περιορισμούς για λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος (βλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 61 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

24 Ειδικότερα, από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου η γνωστοποίηση θα έθιγε την προστασία των εμπορικών συμφερόντων ενός συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου, καθώς και την προστασία του σκοπού της επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

25 Αυτό το καθεστώς εξαιρέσεων στηρίζεται σε στάθμιση των διαφόρων συγκρουόμενων συμφερόντων, δηλαδή των συμφερόντων που θα ικανοποιούνταν από τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων και των συμφερόντων που θα θίγονταν από τη γνωστοποίηση αυτή (αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 42, και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 63).

26 Δεδομένου ότι οι εξαιρέσεις που προβλέπει ο κανονισμός 1049/2001 συνιστούν απόκλιση από τη γενική αρχή της κατά το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως του κοινού στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικώς και να εφαρμόζονται αυστηρά (βλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in 't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Επομένως, για να δικαιολογηθεί η άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η γνωστοποίηση, δεν αρκεί, καταρχήν, το έγγραφο αυτό να αφορά δραστηριότητα αναφερόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Εναπόκειται επίσης, καταρχήν, στο θεσμικό όργανο στο οποίο απευθύνεται η αίτηση να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο μπορεί να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το προστατευόμενο από την εξαίρεση ή τις εξαιρέσεις συμφέρον που επικαλείται (αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 49, και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 64). Επιπλέον, ο κίνδυνος προσβολής του συμφέροντος αυτού πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Σουηδία και Turco κατά Συμβουλίου, C-39/05 P και C-52/05 P, EU:C:2008:374, σκέψη 43).

28 Εντούτοις, το οικείο θεσμικό όργανο μπορεί θεμιτώς να στηριχθεί σε γενικά τεκμήρια εφαρμοζόμενα σε ορισμένες κατηγορίες εγγράφων, καθόσον παρόμοιες εκτιμήσεις μπορούν να ισχύουν στην περίπτωση αιτήσεων που αφορούν έγγραφα της ίδιας φύσεως (βλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Επομένως, στην περίπτωση αιτήσεως που αφορά σύνολο εγγράφων συγκεκριμένης φύσεως είναι θεμιτό να στηριχθεί το οικείο θεσμικό όργανο στο γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίησή τους θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία κάποιου από τα αριθμούμενα στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφέροντα, ενέργεια που επιτρέπει στο οικείο θεσμικό όργανο να εξετάσει αίτηση που αφορά σύνολο εγγράφων και να απαντήσει σε αυτήν αναλόγως (βλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψεις 67 και 68 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

30 Ειδικότερα, σε περίπτωση αιτήσεως, η οποία αφορά σύνολο εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο διαδικασίας εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού, ο δικαστής της Ένωσης έχει κρίνει, καταρχάς, ότι η Επιτροπή μπορούσε βασίμως να θεωρήσει, χωρίς να προβεί σε εξατομικευμένη και συγκεκριμένη εξέταση των εν λόγω εγγράφων, ότι η δημοσιοποίησή τους θίγει, καταρχήν, τόσο την προστασία των σκοπών που επιδιώκουν οι δραστηριότητες επιθεωρήσεως και έρευνας όσο και την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των επιχειρήσεων που μετέχουν στη διαδικασία, που συνδέονται αναπόσπαστα σε ένα τέτοιο πλαίσιο (βλ. απόφαση της 7ης Ιουλίου 2015, Axa Versicherung κατά Επιτροπής, T-677/13, EU:T:2015:473, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

31 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η νομολογία αυτή που έχει διαπλαστεί στον τομέα της προσβάσεως σε έγγραφα που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικά με σύμπραξη, πρέπει να εφαρμόζεται κατ' αναλογία και για τους ίδιους λόγους στην πρόσβαση στα έγγραφα που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικά με κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης, τούτο δε είτε πρόκειται για έγγραφα που η Επιτροπή αντάλλαξε με τους μετέχοντες στη διαδικασία ή με τρίτους είτε πρόκειται για εσωτερικά έγγραφα τα οποία κατάρτισε η Επιτροπή κατά τη διεξαγωγή της εν λόγω διαδικασίας.

32 Ένα τέτοιο γενικό τεκμήριο μπορεί πράγματι να συναχθεί, όσον αφορά τις διαδικασίες εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, από τις διατάξεις του κανονισμού 1/2003 και του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18), οι οποίοι ρυθμίζουν ειδικά το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα φακέλων της Επιτροπής που αφορούν τις διαδικασίες αυτές.

33 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι οι κανονισμοί 1/2003 και 773/2004 επιδιώκουν σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους που επιδιώκει ο κανονισμός 1049/2001, εφόσον σκοπός τους είναι να διασφαλιστεί ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας των εμπλεκόμενων μερών και η επιμελής εξέταση των καταγγελιών, διασφαλιζομένης παράλληλα της τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου στις διαδικασίες εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, ενώ ο κανονισμός 1049/2001 έχει ως σκοπό να διευκολύνει κατά τον μέγιστο δυνατό βαθμό την άσκηση του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα και την ευρύτερη υιοθέτηση πρακτικών χρηστής διοικήσεως με διασφάλιση της μεγαλύτερης δυνατής διαφάνειας στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων εκ μέρους των δημόσιων αρχών, καθώς και στα στοιχεία στα οποία στηρίζονται οι αποφάσεις τους (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 83, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 30).

34 Δεν αμφισβητείται ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα που περιλαμβάνονται στον συγκεκριμένο διοικητικό φάκελο βάσει του κανονισμού 1049/2001, όπως εξάλλου το επιβεβαίωσε με το από 23 Οκτωβρίου 2014 ηλεκτρονικό μήνυμά της.

35 Περαιτέρω, όσον αφορά τη σύγκρουση μεταξύ του κανονισμού 1049/2001 και άλλου κανόνα του δικαίου της Ένωσης, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι κανονισμοί 1049/2001 και 1/2003 δεν περιέχουν διάταξη η οποία να προβλέπει ρητώς ότι ο ένας υπερισχύει του άλλου. Ως εκ τούτου, ο καθένας από τους κανονισμούς αυτούς πρέπει να εφαρμόζεται έτσι ώστε να συμβιβάζεται με τον άλλο και να καθίσταται επομένως δυνατή η εφαρμογή τους κατά τρόπο συνεπή (αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 84, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 31).

36 Όμως, αφενός, μολονότι σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, εντούτοις το δικαίωμα αυτό υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς οι οποίοι δικαιολογούνται για λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος.

37 Αφετέρου, το άρθρο 27, παράγραφος 2, και το άρθρο 28 του κανονισμού 1/2003, καθώς και τα άρθρα 6, 8, 15 και 16 του κανονισμού 773/2004, ρυθμίζουν συσταλτικώς τη χρήση των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο διαδικασίας για την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, περιορίζοντας την πρόσβαση στον φάκελο στα «εμπλεκόμενα μέρη» και στους «καταγγέλλοντες» των οποίων την καταγγελία προτίθεται να απορρίψει η Επιτροπή, υπό τον όρο της μη γνωστοποιήσεως στοιχείων που εμπίπτουν στο επιχειρηματικό απόρρητο και άλλων πληροφοριών εμπιστευτικού χαρακτήρα των επιχειρήσεων, καθώς και των εσωτερικών εγγράφων της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών, και εφόσον τα έγγραφα στα οποία επετράπη η πρόσβαση θα χρησιμοποιηθούν αποκλειστικώς για ένδικες ή διοικητικές διαδικασίες με αντικείμενο την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 86, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 38).

38 Ως εκ τούτου, όχι μόνον οι εμπλεκόμενοι σε διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ δεν έχουν απεριόριστο δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα του φακέλου της Επιτροπής, αλλά, επιπλέον, οι τρίτοι, εκτός των καταγγελλόντων, δεν διαθέτουν, στο πλαίσιο τέτοιας διαδικασίας, δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα του φακέλου της Επιτροπής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 87).

39 Τα στοιχεία αυτά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Συγκεκριμένα, εάν πρόσωπα πέραν αυτών που έχουν δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο βάσει των κανονισμών 1/2003 και 773/2004 ή εκείνων που, μολονότι είχαν κατ' αρχήν τέτοιο δικαίωμα, δεν έκαναν χρήση του δικαιώματος αυτού ή δεν τους επετράπη η πρόσβαση μπορούσαν να αποκτήσουν πρόσβαση στα έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001, θα διακυβευόταν το καθεστώς προσβάσεως στον φάκελο το οποίο θεσπίσθηκε με τους

κανονισμούς 1/2003 και 773/2004 (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 88, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 40).

40 Βεβαίως, μολονότι το δικαίωμα μελέτης του διοικητικού φακέλου στο πλαίσιο διαδικασίας για την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ και το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων, δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, διακρίνονται νομικώς, εντούτοις καταλήγουν σε παρόμοια κατάσταση από λειτουργικής απόψεως. Συγκεκριμένα, ανεξαρτήτως της νομικής βάσεως δυνάμει της οποίας επιτρέπεται, η πρόσβαση στον φάκελο παρέχει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των παρατηρήσεων και των εγγράφων που υποβλήθηκαν στην Επιτροπή από την εμπλεκόμενη επιχείρηση και από τρίτους (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 89, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 32).

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η γενικευμένη πρόσβαση βάσει του κανονισμού 1049/2001 στα έγγραφα που ανταλλάχθηκαν στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ μεταξύ της Επιτροπής και των μερών που αφορά η διαδικασία αυτή ή τρίτων θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ισορροπία, την οποία θέλησε να εξασφαλίσει ο νομοθέτης της Ένωσης με τους κανονισμούς 1/2003 και 773/2004, μεταξύ της υποχρεώσεως των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων να γνωστοποιούν στην Επιτροπή ενδεχομένως ευαίσθητες εμπορικές πληροφορίες και της διασφαλίσεως ενισχυμένης προστασίας που συνδέεται, όσον αφορά το επαγγελματικό και το επιχειρηματικό απόρρητο, με τις κατ' αυτόν τον τρόπο διαβιβασθείσες στην Επιτροπή πληροφορίες (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 90, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 39).

42 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διοικητική δραστηριότητα της Επιτροπής δεν απαιτεί τόσο ευρεία πρόσβαση στα έγγραφα όσο η νομοθετική δραστηριότητα θεσμικού οργάνου της Ένωσης (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 60, της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 77, και της 21ης Ιουλίου 2011, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής, C-506/08 P, EU:C:2011:496, σκέψη 87).

43 Επομένως, όσον αφορά τις διαδικασίες εφαρμογής του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, μπορεί να συναχθεί γενικό τεκμήριο από τις διατάξεις των κανονισμών 1/2003 και 773/2004, με τους οποίους ρυθμίζεται ειδικώς η πρόσβαση σε έγγραφα που περιλαμβάνονται στους σχετικούς με τις διαδικασίες αυτές φακέλους της Επιτροπής (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψεις 55 έως 57, της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 117, και της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 58), χωρίς να χρειάζεται, συναφώς, να γίνει διάκριση μεταξύ εσωτερικών εγγράφων και εγγράφων που ανταλλάχθηκαν με τρίτους, δεδομένου ότι η διάκριση αυτή στερείται σημασίας, εφόσον το γενικό τεκμήριο εφαρμόζεται στο σύνολο του φακέλου της διοικητικής διαδικασίας (βλ. σκέψη 31 ανωτέρω).

44 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή νομίμως στηρίχθηκε σε ένα γενικό τεκμήριο αντλούμενο από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, προκειμένου να αρνηθεί στην προσφεύγουσα την πρόσβαση στα έγγραφα στην επίμαχη διαδικασία κρίνοντας ότι η γνωστοποίηση των πληροφοριών αυτών μπορούσε, κατ' αρχήν, να θίξει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκομένων σε τέτοια διαδικασία επιχειρήσεων, καθώς και την προστασία των σκοπών της σχετικής με αυτήν έρευνας (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 29 Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 61, της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob,

C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 123, της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 64, και της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Finlande κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 64).

45 Εξάλλου, δεδομένης της φύσεως των προστατευόμενων συμφερόντων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου επιβάλλεται ανεξαρτήτως του αν η αίτηση προσβάσεως αφορά διαδικασία που έχει ήδη περατωθεί ή διαδικασία που εκκρεμεί. Συγκεκριμένα, η δημοσιοποίηση των ευαίσθητων πληροφοριών που αφορούν τις οικονομικές δραστηριότητες των εμπλεκομένων επιχειρήσεων μπορεί να θίξει τα εμπορικά τους συμφέροντα, ανεξαρτήτως του αν υπάρχει εκκρεμής διαδικασία έρευνας. Περαιτέρω, η προοπτική της δημοσιοποιήσεως μετά την περάτωση της διαδικασίας έρευνας θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις όσον αφορά τη διάθεση συνεργασίας των επιχειρήσεων ενόσω εκκρεμεί η διαδικασία αυτή (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 124, και της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 66).

46 Τέλος, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, η παρασχεθείσα στην Επιτροπή δυνατότητα να προσφύγει σε ένα γενικό τεκμήριο προκειμένου να εξετάσει αίτηση προσβάσεως η οποία αφορά σύνολο εγγράφων σημαίνει ότι τα επίμαχα έγγραφα εξαιρούνται πλήρως από την υποχρέωση ολικής ή μερικής γνωστοποιήσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 134).

47 Βάσει των σκέψεων αυτών, πρέπει να εξεταστούν διαδοχικά οι λόγοι ακυρώσεως που αφορούν παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού, παράβαση των άρθρων 41 και 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και της υποχρεώσεως διαφάνειας που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και, τέλος, παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

48 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Προβάλλει ότι η Επιτροπή έπρεπε να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εκτίμηση των εγγράφων και να εξηγήσει το πώς ακριβώς η γνωστοποίησή τους θα μπορούσε συγκεκριμένα και ουσιαστικά να θίξει το προστατευόμενο συμφέρον.

49 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η γνωστοποίηση τόσο των εσωτερικών εγγράφων όσο και των εγγράφων που ανταλλάχθηκαν μεταξύ αυτής και τρίτων, δηλαδή οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών, η αλληλογραφία και τα παραρτήματα που απέστειλαν οι εμπλεκόμενοι, καθώς και οι πληροφορίες που διαβίβασαν οι τρίτοι, θα μπορούσε συγκεκριμένα και ουσιαστικά να θίξει το προστατευόμενο συμφέρον.

50 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή εσφαλμένως στηρίχθηκε σε γενικό τεκμήριο το οποίο έχει εφαρμογή μόνο στις διαδικασίες στον τομέα των συμπράξεων και δεν μπορεί να μεταφερθεί στις διαδικασίες για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης και ότι η Επιτροπή έπρεπε να εξετάσει, για κάθε έγγραφο, εάν περιείχε πληροφορίες σχετικά με την απόφασή της περί ελέγχου, ευαίσθητες εμπορικές πληροφορίες τρίτων και αν υπήρχε, ενδεχομένως, η δυνατότητα να τις προστατεύσει αφαιρώντας εδάφια από τα εν λόγω έγγραφα.

51 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα λόγω της προστασίας των δραστηριοτήτων έρευνας έχει εφαρμογή μόνο για όσο διάστημα διαρκεί η έρευνα.

52 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η εξήγηση της Επιτροπής, κατά την οποία η επιθεώρηση μπορούσε να κινηθεί εκ νέου μεταγενέστερα, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα και ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηριχθεί στις διατάξεις του άρθρου 28 του κανονισμού 1/2003 και του άρθρου 15 του κανονισμού 773/2004 για να αρνηθεί την πρόσβαση στα έγγραφα ούτε για να προβάλει ότι η προοπτική της γνωστοποιήσεως των εγγράφων θα μείωνε τη διάθεση συνεργασίας μιας επιχείρησης κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

53 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων στις σκέψεις **Error! Reference source not found**. έως **Error! Reference source not found**., πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή νομίμως στηρίχθηκε σε γενικό τεκμήριο αντλούμενο από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, για να αρνηθεί στην προσφεύγουσα την πρόσβαση στα έγγραφα στην επίμαχη διαδικασία, εκτιμώντας ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών μπορούσε, κατ' αρχήν, να θίξει την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκομένων σε τέτοια διαδικασία επιχειρήσεων, καθώς και την προστασία των σκοπών της σχετικής με αυτήν έρευνας.

54 Περαιτέρω, η αναγνώριση γενικού τεκμηρίου, κατά το οποίο η γνωστοποίηση εγγράφων ορισμένης φύσεως θα έθιγε, κατ' αρχήν, την προστασία ενός εκ των απαριθμούμενων στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 συμφερόντων, επιτρέπει στο οικείο θεσμικό όργανο να εξετάσει αίτηση που αφορά σύνολο εγγράφων και να απαντήσει σε αυτήν αναλόγως (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 48).

55 Ως εκ τούτου, το γενικό τεκμήριο σημαίνει ότι τα έγγραφα που καλύπτονται από το τεκμήριο αυτό εξαιρούνται από την υποχρέωση πλήρους ή μερικής δημοσιοποιήσεως του περιεχομένου τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 133).

56 Η Επιτροπή δεν υπείχε επομένως υποχρέωση να προβεί σε εξατομικευμένη εξέταση κάθε εγγράφου του διοικητικού φακέλου ούτε να εξετάσει εάν μπορούσε να δοθεί έστω και μερική πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα.

57 Η επιχειρηματολογία που προβάλλει η προσφεύγουσα συναφώς πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί.

58 Όσον αφορά εξάλλου, την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία, αφενός, η άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα λόγω της προστασίας των δραστηριοτήτων έρευνας δεν μπορούσε να έχει εφαρμογή σε έγγραφα που αφορούν περατωθείσα διαδικασία έρευνας και, αφετέρου, η Επιτροπή δεν μπορεί να προβάλει ότι η προοπτική της γνωστοποιήσεως των εγγράφων θα μείωνε τη διάθεση συνεργασίας των επιχειρήσεων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή για τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη **Error! Reference source not found**. ανωτέρω.

59 Κατά συνέπεια ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001

60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι υφίσταται υπέρτερο δημόσιο συμφέρον να γίνονται γνωστά στο κοινό ορισμένα ουσιώδη στοιχεία της δράσεως της Επιτροπής σε θέματα ανταγωνισμού και, ειδικότερα, ο τρόπος εφαρμογής των κανόνων του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης.

61 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υφίσταται επίσης υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των εγγράφων στην επίμαχη διαδικασία για πολλούς λόγους, οι οποίοι αφορούν την προώθηση ορθών διοικητικών πρακτικών της Επιτροπής, τη βελτίωση των μέτρων συμμορφώσεως των επιχειρήσεων, την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε, μεταξύ άλλων, από την επιθεώρηση και την ανάγκη δικαστικού ελέγχου της δράσεως της διοικητικής αρχής.

62 Κατά τη νομολογία, η ύπαρξη γενικού τεκμηρίου δεν αποκλείει τη δυνατότητα να αποδειχθεί ότι το συγκεκριμένο έγγραφο, του οποίου ζητείται η γνωστοποίηση, δεν καλύπτεται από το εν λόγω τεκμήριο ή ότι υφίσταται, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταία περίοδος, του κανονισμού 1049/2001, υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση του εν λόγω εγγράφου (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 66).

63 Εντούτοις, στον αιτούντα την πρόσβαση απόκειται να επικαλεσθεί κατά τρόπο συγκεκριμένο στοιχεία που να θεμελιώνουν το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον το οποίο δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων (αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 94, και της 16ης Ιουλίου 2015, ClientEarth κατά Επιτροπής, C-612/13 P, EU:C:2015:486, σκέψη 90).

64 Όσον αφορά την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, υπενθυμίζεται ότι το κοινό πρέπει να είναι σε θέση να γνωρίζει τη δράση της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού, προκειμένου να διασφαλίζεται, αφενός, ο αρκούντως σαφής προσδιορισμός των συμπεριφορών για τις οποίες ενδέχεται να επιβληθούν κυρώσεις σε επιχειρηματίες και, αφετέρου, η κατανόηση της πρακτικής που ακολουθεί η Επιτροπή στις σχετικές αποφάσεις της, δεδομένου ότι έχει ουσιώδη σημασία για τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς η οποία αφορά όλους τους πολίτες της Ένωσης είτε πρόκειται για επιχειρηματίες είτε για καταναλωτές (απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2014, Schenker κατά Επιτροπής, T-534/11, EU:T:2014:854, σκέψη 80).

65 Υπάρχει συνεπώς υπέρτερο δημόσιο συμφέρον να γίνονται γνωστά στο κοινό ορισμένα ουσιώδη στοιχεία της δράσεως της Επιτροπής στον τομέα του ανταγωνισμού. Ωστόσο, αντίθετα προς όσα προβάλλει κατ' ουσίαν η προσφεύγουσα, η ύπαρξη του δημοσίου αυτού συμφέροντος δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να επιτρέπει γενικευμένη πρόσβαση, βάσει του κανονισμού 1049/2001, σε όλα τα πληροφοριακά στοιχεία που συγκεντρώνονται στο πλαίσιο διαδικασίας για την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2014, Schenker κατά Επιτροπής, T-534/11, EU:T:2014:854, σκέψεις 81 και 82).

66 Ειδικότερα, υπενθυμίζεται ότι τέτοια γενικευμένη πρόσβαση θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ισορροπία που ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να εξασφαλίσει, με τον κανονισμό 1/2003, μεταξύ της υποχρεώσεως της επιχειρήσεως ή των οικείων επιχειρήσεων να γνωστοποιούν στην Επιτροπή ενδεχομένως ευαίσθητες εμπορικές πληροφορίες και της διασφαλίσεως ενισχυμένης προστασίας καλύπτουσας, όσον αφορά το επαγγελματικό και το επιχειρηματικό απόρρητο, τις κατ' αυτόν τον τρόπο διαβιβασθείσες στην Επιτροπή πληροφορίες (απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2014, Schenker κατά Επιτροπής, T-534/11, EU:T:2014:854, σκέψη 83).

67 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι από την αιτιολογική σκέψη 6 του κανονισμού 1049/2001 προκύπτει ότι το συμφέρον του κοινού προς γνωστοποίηση ορισμένου εγγράφου δυνάμει της αρχής της διαφάνειας έχει διαφορετική βαρύτητα ανάλογα με το αν πρόκειται για έγγραφο σχετικό με διοικητική διαδικασία ή για έγγραφο που αφορά διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας το θεσμικό όργανο της Ένωσης δρα ως νομοθέτης (απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 2014, Schenker κατά Επιτροπής, T-534/11, EU:T:2014:854, σκέψη 84).

68 Περαιτέρω, λαμβανομένης υπόψη της γενικής αρχής της προσβάσεως στα έγγραφα, όπως αυτή καθιερώνεται στο άρθρο 15 ΣΛΕΕ, και των αιτιολογικών σκέψεων 1 και 2 του κανονισμού 1049/2001, το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον πρέπει να έχει αντικειμενικό και γενικό χαρακτήρα και δεν πρέπει να συγχέεται με τα ατομικά ή ιδιωτικά συμφέροντα (απόφαση της 20ής Μαρτίου 2014, Reagens κατά Επιτροπής, T-181/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:139, σκέψη 142).

69 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, πέραν της προωθήσεως της χρηστής διοικήσεως και της βελτιώσεως των μέτρων συμμόρφωσης των επιχειρήσεων, σε σχέση με τις οποίες η προσφεύγουσα περιορίζεται να προβάλλει αόριστους ισχυρισμούς, τα συμφέροντα που αυτή επικαλείται, κατ' ουσίαν, αφορούν μόνον την ίδια και δεν έχουν τον απαιτούμενο από τη νομολογία γενικό και αντικειμενικό χαρακτήρα. Επομένως, τα συμφέροντα αυτά είναι ατομικά ή ιδιωτικά συμφέροντα και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστούν υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των εγγράφων για τα οποία ζητήθηκε η πρόσβαση.

70 Συναφώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, κατά το οποίο η άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα εξουδετερώνει κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής, δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

71 Επ' αυτού, πρέπει να υπενθυμιστεί, αφενός, ότι υπάρχουν μέσα παροχής εννόμου προστασίας κατά της αποφάσεως επιθεωρήσεως και ότι η προσφεύγουσα –η οποία, εν προκειμένω, δεν τα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής– δεν απέδειξε ότι στερήθηκε τα μέσα αυτά ή ότι εμποδίστηκε να τα ασκήσει εγκαίρως. Αφετέρου, η άσκηση, ενδεχομένως, από την προσφεύγουσα των μέσων αυτών παροχής εννόμου προστασίας προκειμένου να προβάλει τα δικαιώματά της έχει επίσης υποκειμενικό χαρακτήρα και δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ως υπέρτερο δημόσιο συμφέρον, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

72 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με το συμφέρον αποκατάστασης της ζημίας που υπέστη, μεταξύ άλλων, από την επιθεώρηση, διότι το συμφέρον αυτό είναι προδήλως ιδιωτικό.

73 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση που αφορά φερόμενη παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

74 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

75 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι δεν στηρίχθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σχετικά με την εν εξελίξει διαδικασία λήψεως αποφάσεων, το οποίο είχε όμως επικαλεστεί με την απάντησή της στην αρχική αίτηση. Κατ' αυτήν, εφόσον η διαδικασία λήψεως αποφάσεων είχε περατωθεί, η νέα κατάσταση θα έπρεπε να την οδηγήσει να τροποποιήσει τη θέση της και, συνεπακόλουθα, να χορηγήσει πρόσβαση στον φάκελο. Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, προς απόρριψη της αιτήσεώς της προσβάσεως στα έγγραφα, περιορίστηκε στο να επικαλεσθεί τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, οι οποίες είναι λιγότερο περιοριστικές από τις διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού.

76 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί, επομένως, τις συνθήκες υπό τις οποίες η Επιτροπή εφάρμοσε το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001. Θεωρεί ότι η Επιτροπή πρέπει, σε περίπτωση αρνήσεως προσβάσεως στα έγγραφα, να εξηγήσει το πώς ακριβώς η πρόσβαση αυτή μπορεί να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το προστατευόμενο συμφέρον, δεδομένου ότι ο κίνδυνος να θιγεί το εν λόγω συμφέρον πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός.

77 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, όσον αφορά τα εσωτερικά έγγραφα, ότι δεν αρκεί να θίγεται απλώς η διαδικασία λήψεως αποφάσεων, αλλά ότι, κατά τη νομολογία, απαιτείται να θίγεται σοβαρά.

78 Η προσφεύγουσα θεωρεί εξάλλου ότι η Επιτροπή, μη εξηγώντας τον λόγο για τον οποίο δεν στηρίχθηκε στο άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, υπέπεσε σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και ότι θα έπρεπε να προβεί, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, σε πλήρη επανεξέταση της αρχικής αποφάσεως και να παραθέσει στην επιβεβαιωτική απόφαση τους λόγους για τους οποίους δεν είχε εφαρμογή η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

79 Όσον αφορά, πρώτον, τη φερόμενη παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, είναι βεβαίως αληθές ότι, προς απόρριψη της αιτήσεως προσβάσεως στα έγγραφα της προσφεύγουσας, η Επιτροπή στηρίχθηκε καταρχάς, με την απάντησή της στην αρχική αίτηση, στην εξαίρεση που προβλέπεται με τη διάταξη αυτή σχετικά με τον κίνδυνο να θιγεί η διαδικασία λήψεως αποφάσεων όσον αφορά τα εσωτερικά της έγγραφα.

80 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001, η απάντηση στην αρχική αίτηση συνιστά απλώς μια πρώτη γνώμη, η οποία παρέχει στον αιτούντα το δικαίωμα να ζητήσει από το οικείο θεσμικό όργανο, εν προκειμένω από τον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής, την επανεξέτασή της (βλ. απόφαση της 24ης Μαΐου 2011, NLG κατά Επιτροπής, T-109/05 και T-444/05, EU:T:2011:235, σκέψη 101 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

81 Κατά συνέπεια, μόνο το μέτρο που λαμβάνεται από τον Γενικό Γραμματέα της Επιτροπής, το οποίο έχει χαρακτήρα αποφάσεως και αντικαθιστά πλήρως την προηγουμένως διατυπωθείσα γνώμη, μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να θίξουν τα συμφέροντα του αιτούντος και να αποτελέσει, ως εκ τούτου, αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (βλ. απόφαση της 24ης Μαΐου 2011, NLG κατά Επιτροπής, T-109/05 και T-444/05, EU:T:2011:235, σκέψη 102 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

82 Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης μπορούν, στο πλαίσιο της εξετάσεως των αιτήσεων για πρόσβαση σε έγγραφα που έχουν στην κατοχή τους, να λαμβάνουν υπόψη πλείονες λόγους αρνήσεως του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 (αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 113, και της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 55).

83 Επομένως, η Επιτροπή, με την απόφαση που εκδίδει προς απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση, ουδόλως υποχρεούται να διατηρεί τη νομική βάση στην οποία στήριξε την απάντησή της στην αρχική αίτηση.

84 Περαιτέρω, μολονότι το θεσμικό όργανο έχει δικαίωμα να λάβει υπόψη πλείονες λόγους αρνήσεως του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, ουδόλως υποχρεούται να δεχθεί όλους τους λόγους που μπορούν να έχουν εφαρμογή ή να αποφανθεί επί όλων αυτών των λόγων.

85 Εν προκειμένω, η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση μόνο στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και δεν επικαλέσθηκε το άρθρο 4, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού.

86 Επομένως, η αιτίαση που αντλείται από τη φερόμενη παράβαση των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 πρέπει να απορριφθεί, εν πάση περιπτώσει, ως αλυσιτελής.

87 Όσον αφορά, δεύτερον, τη φερόμενη παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να εκθέτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση των δικαιολογητικών λόγων του ληφθέντος μέτρου, στο δε αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκήσει τον έλεγχό του.

88 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξήγησε τον λόγο για τον οποίο έπαυσε να στηρίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 για να αιτιολογήσει την απόφασή της περί απορρίψεως της προσβάσεως στα έγγραφα που περιλαμβάνονται στον διοικητικό φάκελο, ο οποίος ήταν ότι η έρευνα είχε περατωθεί με την τελική απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2014.

89 Περαιτέρω, η Επιτροπή εξέτασε επίσης εάν υφίστατο υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση των εγγράφων για τα οποία ζητήθηκε η πρόσβαση και κατέληξε ότι τα εν λόγω έγγραφα καλύπτονταν από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Επομένως, δόθηκε η δυνατότητα στην προσφεύγουσα να λάβει γνώση των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή απέρριψε την αίτησή της προσβάσεως στα έγγραφα στην επίδικη διαδικασία.

90 Υπό τις συνθήκες αυτές, η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

91 Όσον αφορά τρίτον, την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας κατά την οποία η Επιτροπή έπρεπε να προβεί, δυνάμει του άρθρου 7 παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, σε επανεξέταση της αρχικής αποφάσεως και να παραθέσει τους λόγους για τους οποίους δεν είχε εφαρμογή η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, προβλέπει, όσον αφορά την εξέταση των αρχικών αιτήσεων, ότι, σε περίπτωση μερικής ή ολικής απορρίψεως, ο αιτών μπορεί, εντός 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της απάντησης του θεσμικού οργάνου, να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από το θεσμικό όργανο να αναθεωρήσει τη θέση του.

92 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε επιβεβαιωτική αίτηση στην Επιτροπή και ότι η Επιτροπή απάντησε στην αίτηση αυτή.

93 Επομένως, το πρώτο μέρος του τρίτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως στερείται πραγματικής βάσεως και το δεύτερο μέρος ταυτίζεται με την επιχειρηματολογία που προβλήθηκε προς στήριξη του δεύτερου σκέλους, η οποία είναι απορριπτέα για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις **Error! Reference source not found**. και **Error! Reference source not found**. ανωτέρω.

94 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001

95 Με τον τέταρτο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 προβλέπει ότι το θεσμικό όργανο διαβουλεύεται με τους τρίτους, εν προκειμένω τις λοιπές επιχειρήσεις τηλεπικοινωνιών που αποτέλεσαν αντικείμενο της επίμαχης διαδικασίας, προκειμένου να εκτιμήσει κατά πόσον μπορεί να εφαρμοσθεί η εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4,

παράγραφος 1 ή 2, και ότι μπορεί να μην προβεί στη διαβούλευση αυτή μόνο στην περίπτωση που είναι σαφές ότι το έγγραφο πρέπει ή δεν πρέπει να γνωστοποιηθεί, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι δεν έγινε, εν προκειμένω, καμία διαβούλευση.

96 Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001, στην περίπτωση εγγράφων τρίτων, το θεσμικό όργανο διαβουλεύεται με τον τρίτο προκειμένου να εκτιμήσει κατά πόσον μπορεί να εφαρμοσθεί η εξαίρεση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 ή 2, εκτός εάν είναι σαφές ότι το έγγραφο πρέπει ή δεν πρέπει να γνωστοποιηθεί.

97 Επομένως, το άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 δεν επιβάλλει στα θεσμικά όργανα να διαβουλευθούν με τους τρίτους σε όλες τις περιπτώσεις.

98 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας περί προσβάσεως στα έγγραφα στηριζόμενη σε ένα γενικό τεκμήριο αντλούμενο από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και έκρινε ότι δεν έπρεπε να δημοσιοποιηθεί το σύνολο των εγγράφων της επίδικης διαδικασίας.

99 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπήρχε καμία υποχρέωση της Επιτροπής να προβεί σε διαβούλευση με τρίτους, εν προκειμένω με τις λοιπές επιχειρήσεις τηλεπικοινωνιών που αποτέλεσαν αντικείμενο έρευνας στο πλαίσιο της επίμαχης διαδικασίας, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

100 Επομένως, η αιτίαση που αφορά φερόμενη παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 4, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

101 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001

102 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001, καθόσον δεν της παρέσχε ούτε μερική πρόσβαση στα έγγραφα.

103 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή έπρεπε να εκτιμήσει τη δυνατότητα να της παράσχει μερική πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα αφαιρώντας ορισμένα εδάφια ή καταρτίζοντας ένα μη εμπιστευτικό κείμενο, διότι, διαφορετικά, το δικαίωμα μερικής προσβάσεως στα έγγραφα καθίσταται άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

104 Δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001, αν μέρος μόνο του εγγράφου στο οποίο ζητείται πρόσβαση καλύπτεται από μία ή περισσότερες εξαιρέσεις, τα υπόλοιπα μέρη του εγγράφου δίδονται στη δημοσιότητα.

105 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το γενικό τεκμήριο που επικαλείται η Επιτροπή δεν αποκλείει τη δυνατότητα να αποδειχθεί ότι συγκεκριμένο έγγραφο, του οποίου ζητείται η γνωστοποίηση, δεν καλύπτεται από το τεκμήριο αυτό (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Αντιθέτως, η απαίτηση εξακριβώσεως εάν το επίμαχο γενικό τεκμήριο πράγματι εφαρμόζεται δεν δύναται να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η Επιτροπή οφείλει να εξετάζει εξατομικευμένα όλα τα έγγραφα για τα οποία ζητήθηκε η πρόσβαση στη συγκεκριμένη περίπτωση. Μια τέτοια απαίτηση θα καθιστούσε το εν λόγω γενικό τεκμήριο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, η οποία συνίσταται ακριβώς στη δυνατότητα της Επιτροπής να δίδει σε μια αίτηση συνολικής προσβάσεως μια ομοίως γενική απάντηση (απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2013, LPN και Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-514/11 P και C-605/11 P, EU:C:2013:738, σκέψη 68).

106 Εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα του φακέλου της επίμαχης διαδικασίας στηριζόμενη σε ένα γενικό τεκμήριο αντλούμενο από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

107 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα έγγραφα για τα οποία ζητήθηκε η πρόσβαση που καλύπτονται από το ως άνω γενικό τεκμήριο εξαιρούνται, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από την υποχρέωση ολικής ή μερικής δημοσιοποιήσεως του περιεχομένου τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 133, και της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Επιτροπή κατά EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, σκέψη 134).

108 Επομένως, η αιτίαση που αντλείται από φερόμενη παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 6, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

109 Κατά συνέπεια ο πέμπτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 41 και 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και της υποχρεώσεως διαφάνειας που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ

110 Με τον λόγο αυτόν, ο οποίος προβάλλεται επικουρικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, εάν δεν γίνουν δεκτά τα επιχειρήματά της που αφορούν παράβαση του κανονισμού 1049/2001, θα πρέπει να αναγνωριστεί προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματός της προσβάσεως στα έγγραφα του διοικητικού φακέλου της Επιτροπής, το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, προσβολή του δικαιώματός της προσβάσεως στον εν λόγω φάκελο, το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, και παραβίαση της αρχής της διαφάνειας, η οποία καθιερώνεται με το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

111 Επιπλέον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, μολονότι η προστασία της εμπιστευτικότητας και του επαγγελματικού και εμπορικού απόρρητου συνιστά σκοπό γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζεται στο άρθρο 339 ΣΛΕΕ και καθορίζεται ειδικότερα με τις διατάξεις του παράγωγου δικαίου, ο περιορισμός του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα χάριν προστασίας των συμφερόντων αυτών ή των δραστηριοτήτων έρευνας είναι δυσανάλογος εν προκειμένω.

112 Εισαγωγικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υπό κρίση διαφορά αφορά αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα του φακέλου της διοικητικής διαδικασίας βάσει του κανονισμού 1049/2001, όπως προκύπτει μεταξύ άλλων από το από 23 Οκτωβρίου 2014 ηλεκτρονικό μήνυμα της προσφεύγουσας, και όχι αίτηση προσβάσεως στον φάκελο βάσει των ειδικών διατάξεων των κανονισμών 1/2003 και 773/2004, που αφορούν τη διασφάλιση του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας τα οποία διαθέτουν οι εμπλεκόμενοι σε διαδικασία παραβιάσεως των κανόνων ανταγωνισμού.

113 Όσον αφορά, πρώτον, τη φερόμενη παράβαση εκ μέρους της Επιτροπής του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, σχετικά με το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα, και του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την τελευταία αυτή διάταξη, το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα κατοχυρώνεται υπό την επιφύλαξη των αρχών και των όρων που καθορίζονται μέσω κανονισμών από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία. Επομένως, ο κανονισμός 1049/2001, που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 255 ΕΚ, του οποίου το περιεχόμενο αποτυπώθηκε στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ορίζει τις γενικές αρχές και τα όρια του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα τα οποία έχει στην κατοχή της η Επιτροπή. Επιπλέον, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από τον Χάρτη και τα οποία αποτελούν αντικείμενο διατάξεων των Συνθηκών ασκούνται υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζονται σ' αυτές.

114 Επομένως, ο έλεγχος του Γενικού Δικαστηρίου πρέπει να αφορά τη νομιμότητα της απορριπτικής αποφάσεως σε σχέση μόνο με τον κανονισμό 1049/2001, και όχι τη νομιμότητα του κανονισμού σε σχέση με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, δεδομένου μάλιστα ότι δεν υποβλήθηκε, εν προκειμένω, καμία ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Όμως, όπως προκύπτει ιδίως από την εξέταση του δεύτερου λόγου, η Επιτροπή αρνήθηκε την πρόσβαση στα έγγραφα για τα οποία αυτή ζητήθηκε σύμφωνα με τον κανονισμό 1049/2001 (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 2ας Σεπτεμβρίου 2014, Verein Natura Havel και Vierhaus κατά Επιτροπής, T-538/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:738, σκέψεις 69 και 70).

115 Όσον αφορά, δεύτερον, τη φερόμενη προσβολή του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως, το οποίο περιλαμβάνει μεταξύ άλλων το δικαίωμα κάθε προσώπου να έχει πρόσβαση στον φάκελό του, και το οποίο αναγνωρίζεται από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορούσε αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα και όχι αίτηση προσβάσεως στον φάκελο. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το ηλεκτρονικό μήνυμα της 23ης Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα επισήμανε ρητώς στην Επιτροπή ότι η αίτησή της μπορούσε να θεωρηθεί ως αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα βάσει του κανονισμού 1049/2001, πράγμα που επιβεβαιώνεται από τη συνολική θεώρηση της επιβεβαιωτικής αιτήσεως.

116 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να τονιστεί ότι το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο που αναγνωρίζεται από τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων προβλέπεται από τους κανονισμούς 1/2003 και 773/2004 όσον αφορά τις έρευνες που εμπίπτουν στα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε καμία ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των κανονισμών 1/2003 και 773/2004 αντλούμενη από παραβίαση του Χάρτη. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004, το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο παρέχεται στα μέρη στα οποία η Επιτροπή απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων. Δεν αμφισβητείται όμως ότι η Επιτροπή δεν απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων στην προσφεύγουσα. Επομένως, υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεσθεί προσβολή του δικαιώματος προσβάσεως στον φάκελο της Επιτροπής για την επίμαχη έρευνα περί ανταγωνισμού.

117 Πρέπει επομένως να απορριφθούν οι αιτιάσεις που αντλούνται από φερόμενη παράβαση των άρθρων 41 και 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και από παράβαση της υποχρεώσεως διαφάνειας που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

118 Όσον αφορά, τρίτον, την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, κατά την οποία οι περιορισμοί μπορούν να επιβληθούν στο δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα μόνον εάν ανταποκρίνονται πράγματι σε σκοπούς γενικού συμφέροντος και δεν συνιστούν, σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, δυσανάλογη και ανεπίτρεπτη επέμβαση, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα προέβαλε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή αυτή επιβάλλει οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να μην υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι κατάλληλο και αναγκαίο για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η σχετική ρύθμιση, με δεδομένο ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων του ενός κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές μέτρο και ότι τα δυσμενή αποτελέσματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, σκέψη 29). Επομένως, στον τομέα της προσβάσεως στα έγγραφα, έχει νομολογιακώς κριθεί ότι η αρχή της αναλογικότητας επιβάλλει οι παρεκκλίσεις να μην υπερβαίνουν τα κατάλληλα και αναγκαία όρια για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2016, PAN Europe κατά Επιτροπής, T-51/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:519, σκέψη 21).

119 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί ότι οι εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 τις οποίες προβάλλει η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας για πρόσβαση στα έγγραφα αφορούν, αφενός, την προστασία των εμπορικών συμφερόντων των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων και, αφετέρου,

την προστασία των δραστηριοτήτων έρευνας, και ότι οι σκοποί αυτοί ανταποκρίνονται στους λόγους δημοσίου συμφέροντος, οι οποίοι δεν είναι, κατά τα λοιπά, δυσανάλογοι σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς.

120 Επομένως, η αιτίαση που αντλείται από φερόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί.

121 Κατά συνέπεια ο έκτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του εβδόμου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001

122 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001 καθόσον δεν εξέτασε την επιβεβαιωτική αίτηση προσβάσεως στον φάκελο εντός των προβλεπόμενων από τις διατάξεις αυτές προθεσμιών.

123 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, μολονότι η Επιτροπή όντως την ενημέρωσε, κατά την ημέρα της εκπνοής της ισχύουσας προθεσμίας, για την παράταση κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες της προθεσμίας αυτής, δεν παρέσχε ωστόσο καμία εμπεριστατωμένη αιτιολογία για το θέμα αυτό.

124 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή παρέτεινε για δεύτερη φορά την προθεσμία απαντήσεως, ενώ το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 δεν προέβλεπε τη δυνατότητα αυτή, συνιστά παράβαση της διατάξεως αυτής. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η Επιτροπή δεν παρέσχε επίσης εμπεριστατωμένη αιτιολογία για τη δεύτερη αυτή παράταση.

125 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη διάρκεια μιας διοικητικής διαδικασίας ενώπιόν της, η Επιτροπή υποχρεούται να τηρεί τις προβλεπόμενες από το δίκαιο της Ένωσης διαδικαστικές εγγυήσεις (αποφάσεις της 14ης Μαΐου 1998, Enso Española κατά Επιτροπής, T-348/94, EU:T:1998:102, σκέψη 56, και της 18ης Ιουνίου 2008, Hoechst κατά Επιτροπής, T-410/03, EU:T:2008:211, σκέψη 128).

126 Συναφώς, η δεκτική παρατάσεως προθεσμία των δεκαπέντε εργάσιμων ημερών, εντός της οποίας το θεσμικό όργανο υποχρεούται να απαντήσει στην επιβεβαιωτική αίτηση, η οποία τάσσεται στο άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001, είναι επιτακτική. Εντούτοις, η εκπνοή της προθεσμίας αυτής δεν στερεί από το θεσμικό όργανο την εξουσία να εκδώσει απόφαση.

127 Όσον αφορά την πρόσβαση στα έγγραφα, ο νομοθέτης προέβλεψε τις συνέπειες της υπερβάσεως της προθεσμίας του άρθρου 8, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1049/2001, ορίζοντας, στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, ότι η μη τήρησή της από το θεσμικό όργανο θεμελιώνει δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής (απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2010, Co-Frutta κατά Επιτροπής, T-355/04 και T-446/04, EU:T:2010:15, σκέψη 58).

128 Εν προκειμένω, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή απάντησε στην αίτηση προσβάσεως πριν η προσφεύγουσα αντλήσει συμπεράσματα από την απουσία εμπρόθεσμης απαντήσεως, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, ασκώντας ένδικη προσφυγή.

129 Υπό τις συνθήκες αυτές, όσο αποδοκιμαστέα και αν είναι η υπέρβαση της προθεσμίας αυτής, η εν λόγω υπέρβαση δεν μπορεί, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να καταστήσει παράνομη την προσβαλλόμενη απόφαση κατά τρόπο που να δικαιολογεί την ακύρωσή της (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, σκέψη 89).

130 Επομένως, η αιτίαση που αντλείται από φερόμενη παράβαση του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

131 Κατά συνέπεια ο έβδομος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

132 Από το σύνολο των ανωτέρω εκτιμήσεων προκύπτει ότι κανείς από τους λόγους που προέβαλε η προσφεύγουσα δεν είναι βάσιμος.

133 Επομένως, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

134 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Deutsche Telekom AG τα δικαστικά έξοδα.

Frimodt Nielsen Collins Valančius

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Μαρτίου 2017.

(υπογραφές)